

[Socialministeren.]

hvorpaa et Lovforslag som dette i Dag er blevet behandlet af et Par ærede Ordførere, de to ærede Ordførere, som jeg skal undlade at takke for deres Udtalelser; derimod takker jeg tre af de ærede Ordførere — jeg tror, Tingets ærede Medlemmer vil kunne forstaa, hvem henholdsvis de to og de tre er —, og navnlig takker jeg den sidste ærede Ordfører (Geert-Jørgensen), fordi han til Trods for sit principielle Syn paa det nuværende Samfund, den nuværende Politik og den sociale Lovgivning alligevel var i Stand til at yde et Lovforslag som det foreliggende Støtte. Man kan jo sige, at Socialdemokratiet i og for sig er i den samme Situation overfor den Art Forslag, rent principielt, som Retsforbundet, vi mener ogsaa, at saadanne Forslag er nødvendige Under fremkaldt ved, at Samfundet ikke i sin Grund er konstrueret eller opbygget saaledes, som det burde være. Vi bliver i Regelen fremstillet som et Parti, hvis Bestræbelser i Virkeligheden kun er rettet paa at forøge Skattetrykket, samtidig med at man forøger Understøttelser til højre og til venstre, og saa er dog vel Sandheden den, at i Virkeligheden intet Parti er mindre interesseret heri end Socialdemokratiet. Vi er lige saa fuldt som Retsforbundet interesseret i at faa rokket ved de Grundpiller i det nuværende Samfund, der overhovedet nødvendiggør en Lovgivning af denne Art. Jeg kan sige det paa dette Sted og i dette Tilfælde, fordi jeg begrundet en særlig Tak til det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, hvis Detailbemærkninger jeg senere skal vende tilbage til. Naar jeg derimod skal henvende nogle Ord til de ærede Ordførere for Venstre og det konservative Folkeparti, kan jeg egentlig ikke sige, at disse ærede Ordførere ikke ogsaa var taknemmelige. De takkede, og de takker Gang paa Gang for de Forslag, de *ikke* har set; de Forslag derimod, som de ser, er de yderst utilfredse med. De Forslag, de ikke har set, til den sociale Lovgivnings Revision, Forenkling o. s. v. er de derimod meget glade ved. Jeg tror ikke, jeg vil indkassere denne Tak efter den almindelige Stilling, de to ærede Ordførere har taget til det lille Lovforslag, der foreligger i Dag, men jeg vil helst opsætte Diskussionen, til de store Lovforslag virkelig foreligger.

Den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen, holdt en Tale, i hvilken han tilsyneladende nærmest var fornærmet, og da jeg i Dag optræder paa Regeringens Vegne, maa jeg sige, at han nærmest var

fornærmet paa mig. Talen bestod for Hovedpartens Vedkommende ikke i Behandling af dette Lovforslag, men i en Gentagelse af det almindelige Sommerdrilleri i Venstrepressen om, hvad den socialdemokratiske Regering havde bestilt i Sommer, hvor god Tid den havde haft, hvor meget det hastede o. s. v., o. s. v. Alt dette interesserer det mig ikke det allerbitterste at diskutere ved Behandlingen af dette Lovforslag, det maa gerne staa uimodsagt i samtlige Venstreblade igen i Morgen. Derimod interesserer det mig at imødegaa det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen, naar han betragtede dette Lovforslag som en Nødvendighed som Følge af den Letsindighed, hvormed vi havde strøet om os med Løfter til Vælgerne, der nu utaalmodigt ventede paa Resultaterne. Ogsaa denne Bemærkning har jeg hørt Gang paa Gang. Socialdemokratiet er jo nu saa stort, har saa mange Hundrede Tusinde Vælgere og saa mange Talere i Ilden, at jeg ingenlunde tør benægte, at der kan være en Del af disse Talere, som er gaaet for vidt i deres Løfter overfor Vælgerne, det kan jeg ikke svare noget paa, jeg ved, at jeg har aldrig gjort det, jeg har aldrig lovet Vælgerne mere med Hensyn til social Lovgivning, end jeg til enhver Tid som Medlem af Regeringen vil være villig til at indfri, og det forekommer mig, at man kan lade være her ved Behandlingen af et sagligt Lovforslag ustandseligt at føre den politiske Tale, som i hvert Fald ikke kan føre til noget Resultat, og det er det, Vælgerne venter paa. Jeg antager for øvrigt, at de socialdemokratiske Talere, der har Kendskab til Forholdene og Følelse af deres Ansvar, har talt paa samme Maade, som vi andre har gjort, og har sagt: de og de og de Formaal tilstræber vil, men vi kan selvfølgelig ikke gennemføre dem, før vi har den tilstrækkelige Magt, idet man maa regne med, at den nuværende Opposition paa mange Omraader vil gøre, hvad den kan, for at forhindre, at disse Forslag bliver til Lov. Skaf os derfor den tilstrækkelige Magt! Saaledes har vi talt, og saaledes har vi altid talt, og det synes ikke at fremgaa af de senere Valgdage, at Vælgerne har misforstaaet denne Tale, idet de skaffer os mere og mere Magt, og jeg tror, jeg kan berolige det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen med, at ret længe behøver vi ikke at føre denne Tale, hvis de ærede Modstanderpartier vil føre den Politik, det ærede Medlem bebudede.

I øvrigt skal jeg lade alle disse Udtalelser om Erhvervsituationen, om Regeringens Stilling o. s. v. være, hvad de er; det